

ระหว่างทางสู่วัดป่าอินแสงตอวิยะ

พระปางไสยาสน์ วัดป่าอินแสงตอวิยะ

ตามรอยรถไฟสายมรณะไป

‘ต้นบิวช้ายัต’

ชวนเที่ยว

สะพานโค้งมรณะอำเภอกระแชง

เสียงค้อนกระแทกหลิม เสียงระเบิด เสียงตะคอกของผู้คุม เสียงร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด เมื่อตอกลิ่มพลาดไปโดนมือเพื่อนแปลก เสียงค้อน ระเบิด เคลียร์ ตั้งอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน ในยุคของสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ผ่านมามาทางประเทศไทย จนเกิดเส้นทางรถไฟสายมรณะขึ้น จากกรุงเทพ ไปเชื่อมต่อที่ชุมทางรถไฟหนองปลาตุก อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ไปเชื่อมต่อกับทางรถไฟที่สร้างจากพม่าที่แก่งคอยท่า หรือสถานีกองกยตะ ซึ่งอยู่ลึกเข้ามาจากด่านเจดีย์สามองค์ ชายแดนไทย-พม่า ราวๆ 40 กม.

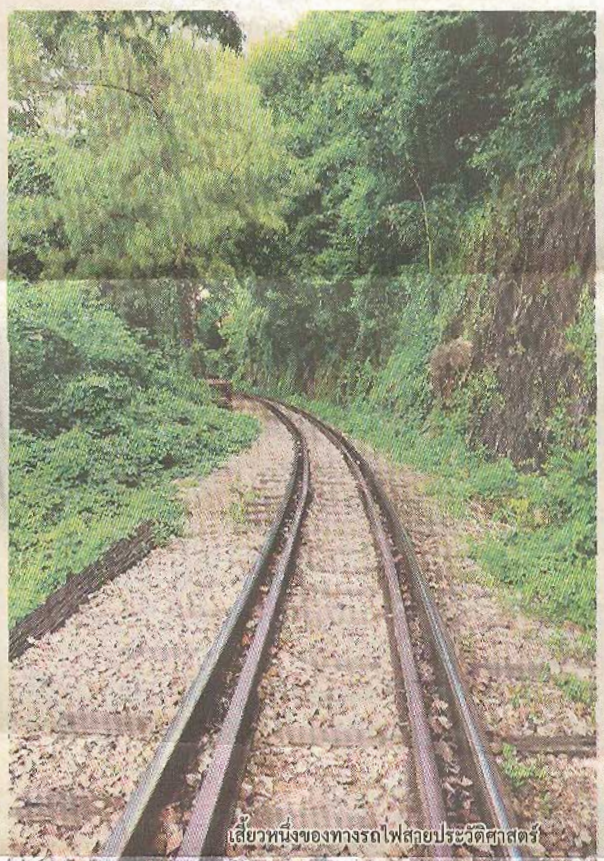
เส้นทางรถไฟสายมรณะที่เริ่มก่อสร้างขึ้นกลางปี 2485 ผ่านป่าและภูเขา จากบ้านโป่งเพื่อไปยัง ดันบิวซายัต (Thanbyuzayat) ในประเทศพม่า ระยะทาง 415 กม. เพื่อใช้เป็นเส้นทางลำเลียงเสบียงและอาวุธไปเสริมทัพ ที่สู้รบกับอังกฤษในพม่าและมีเป้าหมายคือการ

ตามรอย 'ตันบิวซายัต'

รุกไปถึงอินเดีย เส้นทางที่ยากที่สุดของการสร้างทางรถไฟ อยู่ในหุบเขาแควน้อย ที่มีทั้งเส้นทางเลียบผาหินและแม่น้ำ และเส้นทางที่ต้องตัดภูเขาหินที่มีระดับความลึกถึง 25 เมตรในจุดที่ลึกที่สุด จนได้ชื่อว่า ช่องไฟนรก (Hellfire Pass) หรือที่เรานักเดินเรียกกันว่า ช่องเขาขาด

ตลอดความยาว 415 กิโลเมตรของทางรถไฟสายนี้ เป็นทางรถไฟอยู่ในเขตประเทศไทยประมาณ 303.95 กิโลเมตร และอยู่ในเขตพม่า 111.05 กิโลเมตร มีสถานีจำนวน 37 สถานี

เส้นทางหนึ่งของทางรถไฟสายประวัติศาสตร์

ต้องสร้างสะพานเหล็กและซุงถึง 688 แห่ง ค่าแรงเป็นมูลค่าชีวิตมนุษย์นับไม่ถ้วน โดยมีการประมาณว่า เป็นพลอยศึก (POW: Prisoner Of War) 12,800 นาย และแรงงานชาวเอเชีย

ซึ่งศพออกจากบริเวณนั้น แล้วนำร่างของรถไฟสายนี้ส่งตรงไปออก...

ตาก โ
เดินเล
จาก
ไปตัว
กม. แ
ยังไม
ด้วย
ไฉ่เต
เพราะ
จะเด
บั้งที่
ไว้เท่า
บั้งน้ำ
ไม่กี่
ใส่ขวด
จังหวัด
ที่ผ่าน
เมืองพ
จำกัด
เลยแ
นั่ง
เหตุกา
โดยมี
ชีวิตใน
ว่า บริ
พอฝ่า

ประมาณ 303.95 กิโลเมตร และอยู่ในเขตพม่า

111.05 กิโลเมตร มีสถานีจำนวน 37 สถานี

ต้องสร้างสะพานเหล็กและขึงถึง 688 แห่ง ค่าแรงเป็นมูลค่าชีวิตมนุษย์นับไม่ถ้วน โดยมีการประมาณว่า เป็นเชลยศึก (POW: Prisoner Of War) 12,800 นาย และแรงงานชาวเอเชีย อีกราว 90,000 คน ใช้เวลาก่อสร้าง 15 เดือน

หลังสิ้นสุดสงครามรัฐบาลไทยได้จ่ายเงินจำนวน 50 ล้านบาท เพื่อซื้อทางรถไฟสายนี้ จากอังกฤษ และทำการซ่อมบำรุงบางส่วนเพื่อเปิดการเดินรถตั้งแต่สถานีหนองปลาตุกจนถึง สถานีน้ำตก และ เส้นทางสายยาวจาก กรุงเทพฯ ซึ่งต้องไปขึ้นรถไฟที่สถานีธนบุรี - สถานีน้ำตก ที่สำคัญคือ ฟรีสำหรับคนไทย ตามนโยบายรัฐ ผ่านแห่งทองเที่ยว สำคัญ ตั้งแต่ สะพานข้ามแม่น้ำแคว ที่ สถานีสะพานแควใหญ่, ปราสาทเมืองสิงห์ ที่สถานีท่ากิเลน, ผ่านสะพานไม้ที่ ยาวที่สุด 400 เมตร หรือโค้งมรณะ ที่ สถานีถ้ำกระแซ และปลายทางสถานี น้ำตก ที่อยู่ห่างจากน้ำตกโทรโขคน้อย เพียง 2 กม.

ปลายทางของรถไฟสายมรณะนี้ จากเมืองตันบิวชายัตสร้างมาเชื่อมต่อกับ ทางรถไฟฝั่งไทย ก็เต็มไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวไม่ต่างกัน หากแต่ไม่ได้มีการปรับปรุงเส้นทางใดๆ และมีข่าวจากสำนักข่าวต่างประเทศว่า รัฐมนตรีกระทรวงรถไฟพม่าบอกว่า กำลังศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการเส้นทางรถไฟความยาว 105 กม.จากฝั่งพม่า มายังไทย บริเวณด่านเจดีย์สามองค์ เพื่อเปิดใช้เส้นทางสายนี้อีกครั้ง ทั้งเพื่อพัฒนาทางเศรษฐกิจในพื้นที่ยากจน การส่งเสริมการค้ากับไทย และ เพื่อการท่องเที่ยว

เมืองตันบิวชายัต อยู่ในรัฐมอญ ห่างจากทางตอนใต้ของเมืองมะละแหม่ง ราว 65 กม. ปัจจุบันจะเดินทางไปยังต้องไปทางรถไฟหรือรถยนต์จากเมืองย่างกุ้ง ที่ต้องใช้เวลาเดินทาง ไม่ต่ำกว่า 8 ชั่วโมง แต่เดิยวันนี้สบายหน่อย นั่งเครื่องบินนกแอร์ จากอำเภอแม่สอด จังหวัด

ฝั่งศพออกจากบริเวณนั้น ของรถไฟสมัยสงครามโลก จริงๆ เมืองนี้ เป็นเมืองโบราณทัพ และเป็นทางผ่าน บริเวณวงเวียนใจกลางเมือง

ทราบกัน ใครจะเข้าวัด หรือ จะต้องถอดรองเท้า ที่นี้ก็ ต้องถอดรองเท้าตั้งแต่ตอน ลงบันไดที่ทอดยาวไปสู่เจดีย์ ระหว่างทางที่ทอดยาวนี้ก็ เลียบไปกับทะเล ด้านข้าง เห็นศาลาปฏิบัติธรรม

ของทางรถไฟสายประวัติศาสตร์

ยมีการ
เอเชีย
ฟลายน์
จนถึง

ฝั่งศพออกจากบริเวณนั้น แล้วนำร่างทหารสัมพันธมิตรมาฝังแทน นอกจากนี้ ยังมีทิวรถจักร
ของรถไฟฟ้ามหานครครั้งที่ 2 ตั้งเป็นอนุสรณ์รำลึกเหตุการณ์อันร้าวรานครั้งนั้นด้วย
จริงๆ เมืองนี้ เป็นเมืองเรียบง่าย ไม่ได้มีจุดเด่นอะไรมาก นอกจากความเป็นเมืองที่ตั้ง
ของฐานทัพ และเป็นทางผ่านสำคัญ ปัจจุบัน หลงเหลือศาลาเก่าแก่ และหอนาฬิกา ตั้งอยู่
บริเวณวงเวียนใจกลางเมือง เป็นสัญลักษณ์เก่าแก่ที่ตกทอดมาถึงปัจจุบัน สภาพบ้านเรือนเป็น

วต่าง
รเส้น
รเส้น
และ
กม.
ทาง
หวัด

ทราบกัน ใครจะเข้าวัด หรือบริเวณวัด
จะต้องถอดรองเท้า ที่นี้ก็เช่นกัน
ต้องถอดรองเท้าตั้งแต่ตอนเดิน
ลงบันไดที่ทอดยาวไปสู่เจดีย์
ระหว่างทางที่ทอดยาวนี้ก็
เลียบไปกับทะเล ด้านข้าง
เห็นศาลาปฏิบัติธรรม

ตาก ไปลงที่เมืองมะละแหม่ง แล้วนั่งรถอีกราว 2 ชั่วโมง ก็ไป
เดินเล่นในเมืองตัวบิวชาฮัตได้แล้ว

จากเมืองมะละแหม่ง มุ่งหน้าลงทางภาคใต้ ผ่านเมืองมุดง
ไปตัวบิวชาฮัต เลยไป ใจจะมี ทั้งหมดนี้ระยะทางไม่ถึง 100
กม. แต่ใช้เวลาเดินทางรวม 2 ชั่วโมงทีเดียว ด้วยสภาพถนนที่
ยังไม่ดีนัก ก่อนออกซูเปอร์ไฮเวย์แคบๆ จะต้องจ่ายค่าผ่านทาง
ด้วย สมัยก่อนเดินทางไกลกันแบบนี้จะต้องเตรียมน้ำมันรถไป
ไว้เติมระหว่างทางด้วย

เพราะมีข้อกำหนดว่า
จะเติมน้ำมันได้จาก
ปั๊มที่เราไปขึ้นทะเบียน
ไว้เท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้มี
ปั๊มน้ำมันให้เห็น หรือ
ไม่กี่ร้านที่บรรจุน้ำมัน
ใส่ขวดขายเหมือนต่าง
จังหวัดบ้านเราก็คมี วัน
ที่ผ่านไป น้ำมันดีเซล
เมืองพม่า ราคา 3,800
จ๊าด/แกลลอน ไม่ถูก
เลยแฮะ

ศาลาปฏิบัติ

นั่งรถกลับไปหนึ่งคืน ก็ถึงเมืองตันบิวชาฮัต เป็นเมืองรำลึก
เหตุการณ์ของสงคราม ซึ่งไม่ต่างจากจังหวัดกาญจนบุรีของไทย
โดยมี สุสานทหารสัมพันธมิตร ผังร่างของเชลยศึกที่ต้องสังเวย
ชีวิตในเหตุการณ์ ไม่ต่ำกว่า 3,000 นาย ณ ที่แห่งนี้ มีเรื่องเล่า
ว่า บริเวณที่ตั้งสุสานนี้ แต่เดิมเป็นที่ฝังศพของทหารญี่ปุ่น แต่
พอฝ่ายสัมพันธมิตรชนะสงคราม สิ่งติดตามมา คือการขุดย้ายที่

จากเมืองตันบิวชาฮัตไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ราว 24
กิโลเมตร ถึงเมืองไคคะมี มีทางสามแยก ถ้าแยกซ้ายก็จะตรงไป
ชายทะเลเซดเซ ซึ่งเมื่อก่อนเป็นสถานที่ตากอากาศของชาวอังกฤษ
แต่ปัจจุบันน้ำสี่ขุน แต่ก็ยังมีนักท่องเที่ยวประเภทแบ็กแพ็กแะ
เวียนไปเที่ยวอยู่ ส่วนแยกขวา ก็จะไป ไคคะมีเยเลพญา (Kyai
Ka Mi Ye Le Pagoda) หรือเจดีย์กลางทะเล ซึ่งวัดและเจดีย์จะ
ยื่นลงไปเกาะเล็กลงมา ซึ่งเจดีย์บรรจุเส้นพระเกศาของสมเด็จพระ
พุทธเจ้า มีเรื่องเล่ากันว่า หลังจากทีพระพุทธเจ้าปรินิพพาน
มีพระพุทธรูป 4 องค์ลอยขึ้นมา องค์หนึ่งมาขึ้นที่บริเวณแห่งนี้ ซึ่ง
เมื่อ พ.ศ. 2501 (ค.ศ.1958) เกิดไฟไหม้หมด เหลือแต่พระพุทธร
รูป ชาวบ้านได้ช่วยการบูรณะใหม่ และนำองค์พระพุทธรูปบรรจุไว้
ได้ฐาน และสร้างองค์จำลองขึ้นมาใหม่

อย่างนี้

จากเมืองตันบิวชาฮัตไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ราว 24
กิโลเมตร ถึงเมืองไคคะมี มีทางสามแยก ถ้าแยกซ้ายก็จะตรงไป
ชายทะเลเซดเซ ซึ่งเมื่อก่อนเป็นสถานที่ตากอากาศของชาวอังกฤษ
แต่ปัจจุบันน้ำสี่ขุน แต่ก็ยังมีนักท่องเที่ยวประเภทแบ็กแพ็กแะ
เวียนไปเที่ยวอยู่ ส่วนแยกขวา ก็จะไป ไคคะมีเยเลพญา (Kyai
Ka Mi Ye Le Pagoda) หรือเจดีย์กลางทะเล ซึ่งวัดและเจดีย์จะ
ยื่นลงไปเกาะเล็กลงมา ซึ่งเจดีย์บรรจุเส้นพระเกศาของสมเด็จพระ
พุทธเจ้า มีเรื่องเล่ากันว่า หลังจากทีพระพุทธเจ้าปรินิพพาน
มีพระพุทธรูป 4 องค์ลอยขึ้นมา องค์หนึ่งมาขึ้นที่บริเวณแห่งนี้ ซึ่ง
เมื่อ พ.ศ. 2501 (ค.ศ.1958) เกิดไฟไหม้หมด เหลือแต่พระพุทธร
รูป ชาวบ้านได้ช่วยการบูรณะใหม่ และนำองค์พระพุทธรูปบรรจุไว้
ได้ฐาน และสร้างองค์จำลองขึ้นมาใหม่

อย่างนี้

กลับจ
วัดป่าวินเส
มีความยาว
หน้าสุดมี
ต้นดา
เลยที่เดียว
เป็นสระน้ำ
ข้างเป็นบัน
ฉันเลขขอ
มา เคยมา

ก็ไป

มุดง

100

นท

ทาง

กลับไป

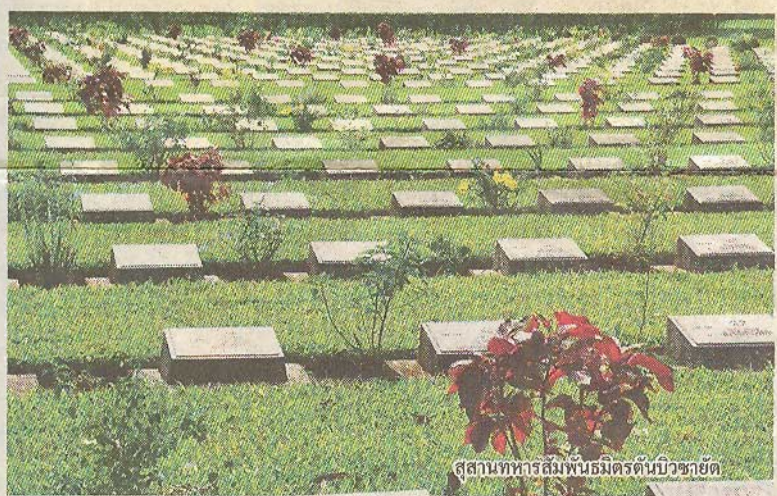
วัดและเจดีย์กลางน้ำไฉะมิ

ศาลาปฏิบัติธรรม วัดไฉะมิ

อยู่ในดงต้นไม้ชายเลน ดุर्मริน ส่วนได้ฐานเจดีย์ใหญ่ด้านบน ซึ่งอยู่ข้างทางก่อนทอดลงสู่ทะเล จะมีร้านค้าขายของที่ระลึก ข้าวของส่วนใหญ่ นอกจากเสื้อผ้า ก็มีเครื่องประดับเปลือกหอย ไปจนถึงปลา และกุ้งแห้ง ด้วยความที่เป็นเมืองชายทะเลนั่นเอง

เจดีย์ไฉะมิ จะแบ่งโซนที่ห้ามผู้หญิงขึ้นไปไหว้พระ โดยจะต้องเดินไปขึ้นด้านหลังแทน ด้านที่เกือบพลาดไปเหมือนกัน บริเวณวัดก่อนสุดปลายทาง มีการจัดแสดงเรื่องราวพุทธประวัติ เป็นแบบรูปปั้นสามมิติ มีรอยพระพุทธรูปขนาดใหญ่ให้คนเข้าไปกราบไหว้ด้วย

สุสานทหารสัมพันธมิตรดินขาวชาฮัต

กลับจากเจดีย์กลางทะเล ผ่านดินขาวชาฮัต สู่เมืองมุดง ก่อนถึงมะละแหม่ง และเที่ยวที่วัดป่าวินแสงตอวัยยะ (Win Sein Taw Ya) วัดที่มีพระปางไสยาสน์ที่ว่ากันว่าใหญ่ที่สุดในโลก มีความยาวถึง 200 เมตร ระหว่างทางสู่วัด จะเห็นรูปปั้นพระภิกษุ 500 รูป เรียงแถวยาว มุ่งหน้าสู่วัดป่าแห่งนี้

ตื่นตาตื่นใจกับองค์พระที่ใหญ่แสนใหญ่ ขนาดหนึ่งขุนเขาย่อมๆ ใหญ่ขนาดมองเห็นขนตาเลยทีเดียว ระหว่างนั้นคนงานก็กำลังก่อสร้างบริเวณพระหัตถ์ ขนาดคนตัวจิ๋วเดียว ด้านล่างเป็นสระน้ำ หนุ่มสาวและเด็กๆ เล่นน้ำกันสนุกสนาน แคมด้วยสไลเดอร์แบบง่ายๆ ส่วนด้านข้างเป็นบันไดขึ้นสู่สะพานที่ทอดเข้าไปในตัวของพระ ขณะนี้ด้านในก็ยังสร้างไม่เรียบร้อยดี ฉะนั้นใครอยากชมพระเข้าไปได้ แต่เดินคุยกับคนขับมอเตอร์ไซค์รับจ้างแถววัด ถามไปถามมา เคยมารับจ้างกริดอย่างที่จังหวัดระนองนี่เอง มิน่า...เดี๋ยวนี้พกความรู้ กลับไปเป็นเจ้าของสวนยางเองแล้ว

ดินขาวชาฮัต เมืองต้นทางของฝั๋งพม่า และเป็นเมืองปลายทางของรถไฟสายมรณะ จากเมืองไทย ที่เสียหนึ่งของเส้นทางขาดหายไป แต่ไม่นาน เส้นทางสายประวัติศาสตร์แห่งนี้ คงได้เริ่มขึ้นใหม่ ในรูปแบบที่ต่างไปจากเดิม

